

Kerstin Gier

Silber

Az álmok első könyve

dream a little dream

fine selection

Kerstin Gier

Silber

Az álmok első könyve

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

F.-nek.

Mindig olyan jó veled álmodni.

*What if you slept
And what if
In your sleep
You dreamed
And what if
In your dream
You went to heaven
And there plucked a strange and beautiful flower
And what if
When you awoke
You had that flower in your hand
Ah, what then?**

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

* Mi lenne, ha aludnál, / És amíg alszol, / Álmodnál, / És mi lenne, ha / Álmodban a / Mennyországba eljutnál, / S ott tépnél egy szál virágot, / különös, csodás virágot, / És mi lenne, ha / Felébredve, / ott lenne épp a kezvedbe? / Mondd, mi lenne akkor? (*Arató Dániel és Katona Ildikó fordítása*)

1.

A kutya a bőröndömet szaglászta. Drogkereső kutya létere döbbenetesen hosszú szőrű példány volt, talán hovawart fajta, és épp meg akartam vakargatni a füle tövét, amikor kinyitotta a száját, és fenyegetően vakkantott. Azután leült, és határozottan odanyomta az orrát a bőrönd oldalához. A vámhivatalnok a jelek szerint éppúgy megdöbben, mint én. Hol a kutyát nézte, hol engem, majd a bőröndért nyúlt, és így szólt:

– Na, akkor lássuk csak, mit szimatolt ki a mi kis Amberünk!

Hát, ez szuper! Alig töltöttem fél órát brit földön, és máris azal gyanúsítanak, hogy kábítószeret csempészek. A valódi csempészek mögöttem a sorban most biztosan rettenetesen örülnek, nekem köszönhetően ugyanis háborítatlanul átsétálhattak a kordonon a svájci óráikkal meg a dizájnerdrogjaikkal. Ugyan melyik értelmes vámhivatalnok szólít ki a sorból egy tizenöt éves lányt szőke lófarokkal, ahelyett, hogy például azt az idegesnek tűnő fickót szúrná ki ott hátul, amelyik olyan alattomosan néz ki a fejéből? Vagy azt a gyanúsán sápadt srácot, amelyiknek égnek áll a haja. A repülőn már akkor elaludt, amikor még fel sem szálltunk. Nem csoda, hogy most olyan kárörvendően vigyorog. A táskái tutira dugig vannak illegális altató tablettákkal.

De úgy döntöttem, nem hagyom, hogy elrontsák a jó kedvemet, a kordon mögött végtére is egy csodálatos új élet vár ránk, egy olyan otthonnal, amelyenről mindig is álmodtunk.

Megnyugtató pillantást vetettem a húgomra, Miára, aki már ott álldogált a kordon mellett, és türelmetlenül hintázott a sarkán. Minden rendben. Semmi ok az aggodalomra. Ez itt csak az utolsó akadály, amely elválaszt minket a már említett csodálatos új élettől. A repülés tökéletes volt, semmi légörvény, tehát Miának nem kellett hánynia, én pedig kivételesen nem egy kövér pasas mellett ültem, aki elfoglalja a kartámaszomat, és sörszagot áraszt. És bár apa szokása szerint már megint az egyik fapados társaság járatára vett jegyet, akik állítólag mindig túl kevés üzemanyagot tankolnak, a repülőgép nem került bajba, miközben Heathrow fölött körözve a leszállásra várakoztunk. Na, és ott volt még az a jóképű, sötét hajú fiú, aki az előttem lévő sorban ült a túloldalon, és feltűnően gyakran fordult hátra, hogy rám mosolyogjon. Már majdnem megszólítottam, de aztán mégse, mert egy focirajongóknak szóló újságban lapozgatott, és olvasás közben úgy mozgatta a száját, mint egy elsős. Egyébként ugyanez a fiú most meglehetősen kíváncsian méregette a bőröndömet. Sőt, tulajdonképpen mindenki kíváncsian méregette a bőröndömet.

Nagy szemeket meresztettem a vámosra, és elővettem legkedvesebb mosolyomat.

– Kérem... nincs időnk, a repülő már így is késve érkezett, aztán még egy örökkévalóságig vártunk a poggyászunkra. És odakint vár az anyukánk, hogy hazavigyen minket a húgommal. Ünnepelesen megesküszöm, hogy a bőröndömben csak egy rakás szennyes van és...
– Ekkor egy pillanatra elhallgattam, mert hirtelen eszembe jutott, mi van még a bőröndben. – ...mindenesetre nincs benne kábítószer...

– tettem hozzá kissé halkabban, és szemrehányó pillantást vetettem a kutyára. Micsoda egy ostoba állat!

A vámos szenvtelen arckifejezéssel felrakta a koffert egy asztalra. A kollégája kicipzárakta, és felnyitotta a tetejét. A körülöttünk várakozók számára azonnal világossá vált, mit érzett a kutya. Mert – hogy egészen őszinték legyünk – ehhez tényleg nem volt szükség szuperérzékeny kutyaorra.

– Mi az ördög...? – kérdezte a vámhivatalnok, a kollégája pedig befogta az orrát, miközben az ujjai hegyével felcsippentett és odébb pakolt néhány ruhadarabot. A külső szemlélő azt gondolhatta, hogy a ruháim bűzlenek ilyen rettenetesen.

– Entlebuchi bioszféra sajt – magyaráztam, miközben az arcom feltehetőleg hasonló színt öltött, mint a borvörös melltartó, amit a férfi épp a kezében tartott. – Két és fél kiló, svájci nyers tejből készült sajt. – Nem emlékeztem, hogy ilyen rettenetes a szaga. – Az íze jobb, mint a szaga, komolyan.

Amber, az ostoba kutya megborzongott. Hallottam, hogy az emberek kuncognak körülöttünk, az igazi csempészek pedig garantáltan dörzsölték a tenyerüket. Hogy a jóképű, sötét hajú srác mit csinált, azt inkább nem is akartam tudni. Valószínűleg egyszerűen örült, hogy nem kértem el a telefonszámát.

– Zseniális! Ugyan kinek jutna eszébe sajtban drogot csempészni! – szólalt meg valaki mögöttünk, mire Miára néztem, és nagyot sóhajtottam. Mia is sóhajtott. Tényleg sietnünk kellett volna.

Pedig szörnyen naiv dolog volt azt hinni, hogy csupán a sajt választ el minket a csodálatos új életünktől – valójában a sajt csak meghosszabbította azt az időt, amíg sziklaszilárdan hittünk a ránk váró csodálatos új életben.

Más lányok valószínűleg más dolgokról álmodoznak, de Miának és nekem nem volt hőbb vágyunk, mint végre egy rendes otthon. Egy évnél hosszabb ideig. Úgy, hogy mindkettőnknek külön szobája legyen.

Ezúttal épp hatodik alkalommal költöztünk nyolc éven belül, ami a következőt jelentette: hat különböző ország négy különböző kontinensen, hat új iskola, hatszor új barátokat szerezni, és hatszor elbúcsúzni. Profik voltunk a be- és kipakolás terén, személyes holmijaink mennyiségét minimálisra korlátoztuk, és könnyű kitalálni, miért nem zongorázott a családunkban senki.

Anya irodalomtudós volt (két doktori címmel), és szinte minden évben más-más egyetem megbízását fogadta el. Júniusig még Pretoriában laktunk, azelőtt Utrechtben, Berkeley-ben, Haidarábádban, Edinburgh-ben és Münchenben. A szüleink hét évvel ezelőtt elváltak. Apa mérnök volt, és anyához hasonlóan nyughatatlan természetű, vagyis ő is ugyanolyan gyakran váltogatta a lakhelyét. Mi tehát még a nyári szünidőinket sem tölthettük egy és ugyanazon a helyen, hanem mindig ott, ahol apa épp dolgozott. Pillanatnyilag épp Zürichben vállalt munkát, ezért az idej szünidő a többihez viszonyítva igazán remek volt (beleértve a hegyi túrákat és egy látogatást az Entlebuch bioszférezervátumban), de sajnos nem minden hely volt ilyen szép, ahová apa elvetődött. Lottie néha azt mondta, hálásnak kellene lennünk, amiért a szüleinknek köszönhetően ilyen sokat láthatunk a világból, csak hát, most őszintén, ha az ember eltöltött egy egész nyarat egy pozsonyi iparvidék peremén, annyira már nem tud hálás lenni.

Ettől az őszi szemesztertől kezdve tehát anya az oxfordi Magdalen College-ben tanított, és ezzel teljesült az egyik leghőbb kívánsága. Évtizedek óta arról álmodozott, hogy egyszer Oxfordban kap állást. A kis 18. századi villával, amelyet a város szélén bérelt, a mi álmunk is valóra vált. Végre-valahára letelepedünk, és igazi otthonunk lesz.

Az ingatlanközvetítő által küldött ismertető tanúsága szerint a ház romantikus és hangulatos volt, mintha a pincétől a padlásig színültig lenne csodálatos és hátborzongató titkokkal. Tartozott hozzá egy nagy kert öreg fákkal és egy fészerral, és az első emeleti szobák ablakából – legalábbis télen – el lehetett látni a Temzéig. Lottie azt tervezte, hogy csinál egy kis veteményeskertet, maga főzi majd a lekvárt, és belép a vidéki nők egyesületébe. Mia kuckót akart építeni az egyik fára, és egy evezős csónakra vágyott, valamint úgy tervezte, hogy megszelídít egy baglyot. Én a magam részéről arról álmodoztam, hogy találok a padláson egy ládát tele régi levelekkel, és megfejtem a ház titkait. Ezenkívül feltétlenül szerettünk volna egy hintát a fák közé, lehetőleg egy rozsdás vaságyat, amelyben fekvé az eget fűrkészhetjük. És legalább minden másnap valódi angol pikniket akartunk tartani, és úgy képzeltük, hogy a házban Lottie saját készítésű kekszeinek illata száll majd. És talán még a sajtfondüé, mivel a jó kis entlebucher bioszféra sajtunkat a vámosok a szemünk előtt vágják szét apró darabokra, így másra már nem volt jó.

Amikor végre kijutottunk az előcsarnokba – mellesleg nem ütözik törvénybe, ha az ember kilószámra visz be Nagy-Britanniába sajtot saját fogyasztásra, csak hát így már nem igazán tudtuk átadni Lottie-nak mint ajándékot –, anyának egyetlen perc sem kellett ahhoz, hogy az angol vidéki életről dédelgetett álmainkat úgy pukkaszsza ki, mint egy szappanbuborékot.

– Kicsit változott a terv, égerkéim – közölte rögtön, miután üdvözölt bennünket, és bár sugárzóan mosolygott, egyértelműen rá volt írva az arcára, hogy rossz a lelkiismerete.

Mögötte egy férfi közeledett üres csomagszállító kocsival, és még csak jobban szemügyre sem kellett vennem ahhoz, hogy tudjam, ki ő: a megváltozott terv személyesen.

– Utálom, ha változik a terv – morogta Mia.

Anya még mindig kényszeredetten mosolygott.

– Ez most tetszeni fog nektek – hazudta. – Isten hozott benneteket Londonban, a világ legizgalmasabb városában!

– Isten hozott itthon! – tette hozzá Mr. Megváltozott Terv barátságos, mély hangon, és felrakta a bőröndjeinket a kocsira.

Én is utáltam, ha változik a terv, még hozzá teljes szívemből.

2.

Első Londonban töltött éjszakámon Jancsiról és Juliskáról álmodtam, pontosabban: Mia és én voltunk Jancsi és Juliska, és anya magunkra hagyott bennünket az erdőben.

– Ez csak a javatokat szolgálja! – mondta, mielőtt eltűnt volna a fák között. A szegény kis Jancsi és én gyámoltalanul bolyongtunk, míg el nem értünk egy félelmetes mézeskalács házhoz. Szerencsére felébredtem, még mielőtt kijött volna a gonosz boszorkány, de csak egyetlen másodpercre könnyebbültem meg, azután megint eszembe jutott, hogy ez az álom nem is áll olyan messze a valóságtól. Azt, hogy „Ez csak a javatokat szolgálja!”, anya tegnap legalább tizenhét-szer mondta el. Még most is olyan dühös voltam rá, hogy legszívesebben folyamatosan csikorgattam volna a fogaimat.

Tisztában voltam vele, hogy a negyven év felettieknek is joguk van a boldog szerelmi élethez, de nem várhatott volna vele addig, amíg felnövünk? Azon a néhány éven már igazán nem múlik. És ha már feltétlenül Mr. Megváltozott Tervvel akarta összekötni az életét, nem lett volna elég egy hétvégi kapcsolat? Muszáj volt mindjárt az egész életünket a feje tetejére állítani? Nem kérdezhetett volna meg legalább minket is?

Mr. Megváltozott Tervet egyébként valójában Ernest Spencernek hívták, előző este fuvarozott ide minket az autójával, és egész úton olyan fesztelenül csevegett, mintha észre sem venné, hogy Mia

meg én csalódottságunkban és haragunkban a könnyeinkkel küszködünk, és egyetlen szót sem szólunk. (Elég hosszú volt az út a repülőtérrel a városba.) Mia csak akkor volt képes megszólalni, amikor Ernest kivette a csomagartóból a poggyászsunkat, a legvégére hagyva a sajtót tartalmazó zacskót.

– Nem, nem – mondta a legédesebb mosolyával, majd visszaadta Ernestnek a zacskót. – Ez a magáé. Egy kis ajándék Svájcból.

Ernest boldogan nézett anyára.

– Köszönöm, ez igazán kedves tőletek!

Mia és én kárörvendően vigyorogtunk egymásra – de ez maradt az egyetlen szép pillanat aznap este. Ernest hazahajtott a büdös, összedarabolt sajtójával, miután megcsókolta anyát, és búcsúzóul biztosította arról, mennyire örül már most a másnap estének. Ugyanis meghívott minket magukhoz, hogy megismerkedhessünk a gyerekeivel.

– Mi is örülünk – mondta anya.

Hát persze.

Nekünk rögtön gyanús volt Ernest a-jellemem-tökéletesen-megfelel-roppant-konzervatív-keresztnevemnek Spencer, amint először átlépte a küszöbünket. Már az ajándékai arról árulkodtak, mennyire komolyan gondolja ezt a dolgot anyával – normális esetben az anya életében felbukkanó férfiaknak nem szokott érdekükben állni, hogy benyalják magukat nálunk, épp ellenkezőleg, eddig mindig megpróbáltak tudomást sem venni a létezésünkről. De Ernest nem csak anyának hozott virágot, Lottie-nak átnyújtotta kedvenc bonbonját, nekem pedig egy titkos küldetésekről, kódokról és azok megfejtéséről szóló könyvet, amit tényleg nagyon érdekesnek találtam. Csak Mia esetében nyúlt egy kicsit mellé, neki ugyanis a „Maureen, a kis detektívlány” című könyvet választotta ki, amihez a húgom a maga majdnem tizenhárom évével egy kicsit azért idős

volt. De már maga a tény, hogy Ernest tájékozódott az érdeklődési körünkről, gyanússá tette.

Anya mindenesetre teljesen odavolt érte. Fogalmam sincs, miért. Tutira nem a külseje miatt, Ernest ugyanis tarkopasz volt, hatalmas fülekkel és túlságosan fehér fogakkal rendelkezett. Bár Lottie makacsul állította, hogy Ernest ennek ellenére jól néz ki, ezt a véleményét nem osztottuk. Lehet, hogy szép szeme volt, de ilyen fülek mellett ki lett volna képes a szemébe nézni? Ettől eltekintve vén volt, mint az országút, már ötvenéves is elmúlt. A felesége több mint tíz évvel ezelőtt meghalt, Ernest pedig két gyerekével Londonban élt. A történet igaz volt, Mia (a kis detektívlány) és én azonnal ellenőriztük a Google-n. A Google ismerte Ernest Spencert, mivel egyike volt azoknak a sztárügvedeknek, akik folyton a kamerába néznek, mindegy, hogy egy bírósági épület előtt vagy egy jótékonyági gála vörös szőnyegén állnak. Néhai felesége 201-edik (vagy ilyesmi) volt a brit trónöröklési rangsorban, minek következtében Ernest a legelőkelőbb társasági körökben mozgott. Az ő kapcsolatainak köszönhetően azt is, hogy anya Oxfordban taníthat.

A valószínűségszámítás szabályai szerint Ernest és anya soha nem találkozhattak volna. Ám a sors fintorának és Ernest szakterületének – nemzetközi gazdasági jog – köszönhetően Ernest fél évvel ezelőtt Pretoriába utazott, ahol megismerkedett anyával egy partin. És mi tökfejek még biztattuk anyát, hogy menjen el arra a partira! Hogy emberek között legyen.

Most aztán itt álltunk megfürödve.

– Maradj kicsit nyugton, szívecském! – Lottie a szoknyám alját húzgálta lefelé, de mindhiába. Egy tenyérynivel rövidebb volt a kelleszélénél.

Lottie Wastlhubert tizenkét évvel ezelőtt vette fel anya bébiszitternek, és egyszerűen nálunk maradt. Szerencsénkre. Máskülönb

kizárólag szendvicset ettünk volna, mert anya többnyire megfedkezett az étkezésről, és gyűlölt főzni. Lottie nélkül senki nem font volna nekünk mókás Juliska-frizurát, nem ünnepeltük volna a babák születésnapját, és nem készítettünk volna karácsonyfadíszeket. Sőt, valószínűleg karácsonyfánk sem lett volna, anya ugyanis a hagyományokhoz és a népszokásokhoz sem ragaszkodott igazán. Ezenkívül rettenetesen feledékeny is volt, teljes egészében megfelelt a szórakozott professzor sémának. Egyszerűen mindent elfelejtett: elhozni Miát a furulyaóráról, a kutyánk nevét, vagy éppen azt, hol parkolta le az autóját. Lottie nélkül mindannyian elvesztünk volna.

Bár Lottie sem volt tévedhetetlen. Akárcsak a korábbi években, most is egy mérettel kisebb iskolai egyenruhát vett nekem, és mint korábban mindig, most is engem hibáztatott érte.

– Nem értem, hogy nőhet egy ember egyetlen nyár alatt ennyit – siránkozott, és megpróbálta összegombolni a kiskabátot a mellem fölött. – És akkor még... itt fent is! Ezt szándékosan csináltad!

– Igen, igen! – Bár elég rossz kedvem volt, nem álltam meg, hogy el ne vigyorodjak. Lottie igazán örülhetett volna egy kicsit. Habár az „itt fent is” még mindig nem volt valami meggyőző egy tizenhat éves lány számára, de most már legalább nem voltam olyan lapos, mint egy deszka. Ezért aztán nem is igazán bántam, hogy nem tudjuk begombolni a kiskabátot. A túl rövid szoknyával együtt elég lezser hatása volt, szinte már olyan, mintha szándékosan akartam volna a lehető legtöbbet mutatni az alakomból.

– Livnek sokkal jobban áll – panaszkodott Mia, aki addigra már teljesen elkészült. – Miért nem vettél nekem is egy számmal kisebb egyenruhát, Lottie? És miért csak sötétkék egyenruhák vannak mindenütt? És miért hívják őket Frogmal Academynek, ha egy árva béka sincs a címerükön? – Kedvetlenül simított végig a zsebére hímzett

emblémán. – Bénán nézek ki. Különben is, itt minden béna. – Azal lassan megfordult a saját tengelye körül, körbemutatott az idegen bútordarabokon, és jó hangosan folytatta: – Béna. Béna. Béna. Igaz, Livvy? Annyira örültünk az oxfordi villának! És helyette *itt* kötöttünk ki...

Az „itt” az a lakás volt, amelyik előtt Ernest előző este kitett miniket, egy előkelő társasház harmadik emelete, valahol London északnyugati részén, négy hálószobával, csillogó márványpadlóval és csupa olyan bútorral meg tárggyal, amelyek nem a mieink voltak. (Legtöbbjük aranyozott volt, még a díszpárnák is.) A csengőnél elhelyezett táblácska tanúsága szerint a „Finchley” család lakott itt, és ők szemlátomást porcelánbalerinákat gyűjtöttek. Egyszerűen minden tele volt velük.

Tehát egyetértően bólintottam.

– Még a legfontosabb holmijaink sincsenek itt! – kiáltottam én is teli torokból.

– Psszt! – csitított Lottie, és aggodalmas pillantást vetett hátra a válla felett. – Pontosan tudjátok, hogy ez csak átmeneti állapot. És hogy a villa maga volt a katasztrófa. – Lottie feladta, hogy tovább húzogassa a szoknyámat, úgysem segített semmit.

– Igen, ezt állítja Mr. Spencer – mondta Mia. (A keresztnevén kellett volna szólítanunk, de mindig úgy tettünk, mintha ezt elfelejtettük volna.)

– Anyukátok a saját szemével látta a patkányt – mondta Lottie. – Tényleg patkányokkal akartok egy fedél alatt lakni?

– Igen – feleltük Miával kórusban. Először is, a patkányok jobbak voltak, mint az imázsuk (ezt legalábbis a „Lecsó” óta mindenki tudta), másodszer pedig, a patkányos dolgot nyilván csak kitalálta, mint ahogy a többit is. Annyira azért nem voltunk ostobák – pontosan tudtuk,

merről fúj a szél. Anya tegnap este egy icipicit túlzásba esett, csak hogy meggyőzzön minket. Állítólag a mi álomvillánkban penészszag volt, a fűtés nem működött rendesen, a kéménybe befészkeltek a varjak, a szomszédok lármás fajankók voltak, a környék pedig sivár. Azonkívül a tömegközlekedés kedvezőtlen volt, és az iskolának, amelyikbe anya eredetileg beíratott minket, rettenetes híre volt. Ezért, mondta anya, kénytelen volt felmondani a bérleti szerződést, és kibérelni ezt a lakást itt – természetesen csak átmenetileg. (Mint mindent, ahol eddig laktunk.)

Na, jó, ismerte el anya, mindez a mi hátunk mögött történt, de csak azért, mert nem akarta elrontani az apával töltött nyaralásunkat. És egyébként is, mondta, ő csak a legjobbat akarta nekünk – minden nap ingázni fog Oxfordba, hogy mi itt egy kiváló iskolába járhassunk, és – „de most őszintén, egérkéim!” – hát nem sokkal menőbb dolog Londonban lakni, mint valahol vidéken?

Magától értetődő, hogy mindennek a legcsekélyebb köze sem volt ahhoz, hogy Mr. Ernest én-tudom-mi-jó-nektek Spencer véletlenül szintén Londonnak ezen a részén lakott, és azt akarta, hogy anya a lehető legközelebb legyen hozzá. És az iskola, amelyikbe beíratk, szintén egészen véletlenül volt ugyanaz, ahová Ernest gyerekei is jártak. Akiket pedig ma úgyszintén teljesen véletlenül meg fogunk ismerni azon a vacsorán Ernest házában.

Katasztrófa közelgett, ebben most már teljesen biztos voltam. Egy korszak vége.

– Rosszul vagyok – mondtam.

– Csak izgatottak vagytok. – Lottie egyik kezével megpaskolta Mia vállát, közben a másikkal a fülem mögé simította egy hajtincsemet. – Ez teljesen normális az első napon egy új iskolában. De nekem elhihetitek: abszolút semmi okotok nincs kisebbrendűnek érezni magotokat. Mindketten nagyon-nagyon csinosak vagytok, és okosak is, tehát

attól is fölösleges tartanotok, hogy nem tudjátok felvenni a tempót a többiekkel a tanulásban. – Lottie kedvesen ránk mosolygott. – Az én egyedülállóan okos, csodaszép, szőke tündéreim!

– Igen, egyedülállóan okos, csodaszép, szőke tündérek fogszabályzóval és idióta szemüveggel, és túl hosszú orral – morogta Mia, nem törődve azzal, hogy Lottie nagy barna szemei a meghatottságtól kissé fátyolosak lettek. – És állandó lakcím nélkül.

Viszont egy kelekótya anyával, a világ talán leghosszabb ideig alkalmazott bébiszitterével, és egy halom apró darabokra tört álommal a vidéki életéről, tettem hozzá gondolatban, de nem álltam meg, hogy ne viszonzom Lottie mosolyát, egyszerűen túl aranyos volt, ahogy ott állt, és sugárzott róla a büszkeség meg az optimizmus. Azonkívül nem az ő hibája volt.

– A fogszabályzót már csak egy fél évig kell hordanod. Annyit még kibírsz, Mia-egér. – Anya a szomszéd szobából lépett be. Mint mindig, most is csak azt a részt hallotta, amelyiket hallani akarta. – Ezek aztán a csinos iskolai egyenruhák! – Derűsen ránk mosolygott, majd nekiállt kotorászni egy kartondobozban, amelyen ez állt: „cipők”.

Világos, hogy anya cipői velünk jöttek ebbe a puccos kéglibe, miközben az én könyves ládáim valahol egy szállítmányozó cég konténerében váraкоztak a titkos jegyzetfüzeteimmel és a gitártokommal együtt.

Dühösen bámultam anya karcsú hátát. Teljesen érthető volt, hogy Mr. Spencer bele volt zúgva. Irodalomprofesszor létére ugyanis tényleg jól nézett ki, természetes szőke haj, hosszú combok, kék szem, szabályos fogsor. Negyvenhat éves volt, amit azonban csak kora reggel lehetett látni rajta, ha előző este túl sok vörösborot ivott. Ha jó napja volt, úgy nézett ki, mint Gwyneth Paltrow. Az új frizurája viszont borzalmas volt, azt hihette az ember, hogy egy és ugyanazon fodrászhoz járnak Camilla hercegnővel.

Anya maga mögé dobta a szőnyegre azokat a cipőket, amikre nem volt szüksége. A kutyánk, Butter – teljes nevén *Princess Buttercup formerly known as Doctor Watson* (a Doctor Watson név abból az időből származik, amikor még nem tudtuk, hogy Butter nőtény kutya) – elkapott egy edzőcipőt, és becipelte a dohányzóasztal alatt berendezett, improvizált alvóhelyére, ahol nagy élvezettel harapdálni kezdte. Egyikünk sem akadályozta meg ebben, hiszen momentán az ő élete sem volt könnyű. Fogadni mernék, hogy épp úgy örült volna a kertés háznak, mint mi. De természetesen őt sem kérdezte senki. A kutyáknak és a gyerekeknek ebben a háztartásban nem voltak jogaik.

Egy újabb edzőcipő repült neki a sípcsontomnak.

– Anya – mondtam barátságtalanul. – Muszáj ezt? Mintha nem lenne már így is elég kaotikus a helyzet.

Anya úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, és tovább turkált a cipős dobozban, Lottie pedig szemrehányó pillantást vetett rám. Komoran néztem vissza rá. Már csak az hiányzott, hogy mostantól fogva meg se szólalhassak.

– Megvannak! – Anya végre megtalálta a keresett lábbelit – egy pár fekete körömcipőt –, és diadalmasan a magasba emelte.

– Na, ez a legfontosabb! – jegyezte meg Mia mérgesen.

Anya belebújt a körömcipőbe, és felénk fordult.

– Felőlem indulhatunk – mondta jókedvűen. Úgy tűnt, nem zavarja, hogy Mia és én olyan pillantásokkal illetjük, amitől máshol még a tej is megsavanyodna.

Lottie átölelt minket.

– Megoldjátok, kicsikém. Hiszen tényleg nem ez az első első napotok egy iskolában.

3.

Felszegtem az állam, és kihúztam magam, már amennyire a szűk kabátka engedte. Lottie-nak igaza volt – tényleg nem ez volt az első alkalom, hogy új iskolába mentünk, ennél már sokkal rosszabb dolgokat is kibírtunk. Ezúttal legalább értettük és beszélünk az ország nyelvét, ugyanez Utrechtben nem volt elmondható. Bár anya makacsul állította, hogy aki tud németül, az megérti a hollandot is. (Natuurlijk! En de aarde is een platte schijf, anya!) És itt bizonyára attól sem kellett rettegni, hogy a végén találkozom egy óriás százlábúval, mint Haidarábádban. (Még mostanában is álmodtam olykor erről a jószágról – hosszabb volt, mint az alkarom, és ami még rosszabb: rám nézett azokkal a rémisztő százlábú-szemeivel!) Épp ellenkezőleg: itt valószínűleg minden olyan csíramentesen tiszta volt, hogy gondolkodás nélkül rá lehetett ülni a végülőkére. A *Frogmal Academy fiúk és lányok számára* egy magániskola volt London egyik előkelő negyedében, Hampsteadben, ami azt jelentette, hogy a gyerekeket itt reggelente nem vizsgálták át fémdetektorokkal, hogy van-e náluk fegyver, mint az előző előtti iskolámban, a kaliforniai Berkeley-ben. És biztosan jártak ide kedvesebb diákok is, mint az a lány, aki eddig egész idő alatt úgy bámult rám, mintha legalábbis bűzlenék. (Természetesen

nem büzlöttem – már csak a sajt miatt is negyed órával tovább tusoltam, mint máskor.)

Csak remélni tudtam, hogy Mia kedvesebb „mentort” kapott.

– Livnek a Livettát vagy a Carlivoniát becézik?

Mi van? Most szórakozik velem? A világon senkit nem hívnak Livettának vagy Carlivoniának, vagy igen? Másrészt viszont – őt magát *Persephonének* hívták.

– Az Oliviat – feleltem, és közben máris felidegesítettem magam, mert Persephone kritikus pillantásától kísérve egész idő alatt azt kívántam, bárcsak Lottie mégis megfelelő méretet vásárolt volna az iskolai egyenruhából. És hogy bárcsak a kontaktlencsémet viselném az idióta szemüveg helyett, amely a szoros lófarakba kötött hajammal a túl rövid szoknyát és túl szűk kabátkát volt hivatott ellensúlyozni. Amit meg is tett.

Az igazgatónő azért nevezte ki mellém Persephonét mentornak, mert az órarendünk alapján szinte minden kurzusunk egyezett. Korábban, az igazgatói irodában még egészen barátságosan mosolygott rám, sőt, valósággal csillogott a szeme, amikor az igazgatónő tájékoztatta, hogy korábban többek között Dél-Afrikában és Hollandiában éltem. Ám a csillogás azonnal kihunytt, amint nimmel válaszoltam arra a kérdésére, hogy a szüleim vajon diplomáták-e, vagy gyémántbányájuk van. Azóta már nem is mosolygott, helyette inkább fintorgott. Most is azt csinálta. Úgy festett, mint azok a muris majmocskák, akik Haiderábadban elcsenték az ember reggelijét, ha nem figyelt oda.

– Olivia? – kérdezte. – Legalább tíz Oliviat ismerek. A barátnőm macskáját is Olivianak hívják.

– Te viszont az első Persephone vagy, akivel találkoztam. – *Mivel ez egy olyan név, amit még egy macskának sem adna az ember.*

Persephone menet közben hátradobta a haját.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nálunk a családban mindenki a görög mitológiából kapott nevet. A nővéremet Pandorának, a bátyámat pedig Priamosnak hívják.

Szegények. De még mindig százszor jobb nevük van, mint Persephonének. Mivel úgy sandított rám, mintha választ várna, gyorsan így szóltam:

– És minden név P-vel kezdődik. Milyen öhm... praktikus!

– Igen. Illik a vezetéknevünkhöz. Porter-Peregrin.

Persephone Porter-Peregrin (te jó ég!) ismét hátradobta a haját, és belökött egy plakátokkal és cédulákkal teleragasztott üvegajtót.

A legfeltűnőbb egy giccses filmplakát volt. Egy „Őszi bál” című filmet hirdetett, és az arany felirat alatt egy pár táncolt át frakkban és rózsaszín tüllruhában a színes falevelek tengerén. Megtudtam, hogy október 5-én kezdik vetíteni, és a titkárságon lehet rá jegyet venni. Imádtam moziba járni – de az efféle idétlen gimis románcokra tényleg sajnáltam kiadni a zsebpénzemet. Az első öt perc után mindig lehetett tudni, hogyan végződik a film.

Az üvegajtó mögött nagy volt a nyüzsgés. Hirtelen diákok gyűrűjében találtuk magunkat, akik egyszerre áramlottak minden irányba. A Frognal Academyn egy fedél alatt tanultak az alsóbb, a középső és a felsőbb évfolyamosok, ezért automatikusan keresni kezdtem a szemmemmel Mia világosszöke üstökét. Évek óta ez volt az első alkalom, hogy ismét ugyanabba az iskolába jártunk, és Miának a lelkére kötöttem, hogy csak úgy mellékesen említse meg: a nővére tud kungfuzni, ha valaki esetleg kötekedne vele.

De Mia nem volt sehol. Alig tudtam követni Persephonét a nagy forgatagban. Úgy tűnt, beszélgetésünk személyes részének vége, nyilván nem volt kedve a feltétlenül szükségesnél tovább csevegni olyasvalakivel, akit úgy hívnak, mint a barátnője macskáját, és akinek a szülei sem nem diplomaták, sem nem gyémántbánya-tulajdonosok.